

środa, 28.08.2024

Wspomnienie św. Augustyna, biskupa i doktora Kościoła

Życie św. Augustyna znamy dzięki takim jego dziełom, jak: Dialogi filozoficzne, które napisał w Cassiciacum (prawdopodobnie dzisiejsze Cassago Brianza) k. Mediolanu jeszcze przed przyjęciem chrztu; Wyznania – chyba najbardziej znane jego dzieło; czy Sprostowania, napisane pod koniec życia. Utwory te, obok ogromnego znaczenia teologicznego, filozoficznego, mistycznego i literackiego, mają też wielką wartość autobiograficzną. Życie tego świętego poznajemy także dzięki Żywotowi św. Augustyna pióra św. Posydyusza – ucznia św. Augustyna i biskupa Kalamy w Numidii. On też zostawił nam wykaz wszystkich dzieł św. Augustyna. ?Syn Moniki z Tagasty. Augustyn urodził się w północnej Afryce Łacińskiej, w Tagaście (Numidia) 13 listopada 354 r. jako syn Patrycjusza – właściciela niewielkiej posiadłości i radnego miejskiego oraz Moniki – dzielnej chrześcijanki. Uczył się najpierw w Tagaście, a potem w Madurze i Kartaginie. W 374 r. powrócił do Tagasty, gdzie otworzył własną szkołę. Po 2 latach zamknął ją i udał się do Kartaginy, gdzie został retorem. Po 7 latach wyjechał do Rzymu, a w końcu do Mediolanu. Z domu wyniósł chrześcijańskie wychowanie. W wieku 19 lat, czytając dzieło Cyserona Hortensjusz (zachęta do umiłowania prawdy i filozofii), postanowił poświęcić się nauce i odkrywaniu prawdy. Szukał jej najpierw w Piśmie Świętym, ale ta lektura mu w tym nie pomogła, wręcz przeciwnie – błędnie stwierdził, że w Biblii nie ma prawdy. Stało się tak, gdyż łaciński przekład Pisma Świętego był ubogi pod względem językowym, a niekiedy nawet były w nim błędy składniowe i gramatyczne. Augustyn przyłączył się wówczas do manichejczyków. ?Czas błędzenia. Manicheizm był zlepkiem nauk i wierzeń judeochrześcijańskich oraz perskich i hinduskich. Według manichejczyków, światłość cały czas emanuje nowe boskie Eony, pośród których piątym jest Jaśniejący Jezus – Zbawiciel, który w ludzkiej postaci zszedł na ziemię, aby obudzić Adama. Stworzony przez demona o imieniu Ashqalun i przez diabolicę Namræl – Adam, zjadł światłość, która znajdowała się w poronionych płodach. Tej błędnej nauce Augustyn pozostawał wierny przez 9 lat, aczkolwiek był ciągle tylko „słuchaczem”, a nie pełnoprawnym członkiem sekty. Odwrócił się od nich, gdy dostrzegł w ich doktrynie nieścisłości i braki. Przyłączył się wtedy do akademików i stał się jak oni sceptykiem, uważając, że wszystko jest względne, a obiektywna prawda nie istnieje. ?Nawrócenie. Powrót Augustyna do chrześcijaństwa rozpoczął się w Mediolanie, gdy miał 32 lata. Stało się to pod wpływem kazań biskupa Mediolanu – św. Ambrożego. Jego nawrócenie miało miejsce na początku sierpnia 386 r. Mieszkał wtedy na wsi Cassiciacum pod Mediolanem. W marcu 387 r. wrócił do Mediolanu i słuchał katechez przedchrzcielnych św. Ambrożego. Chrzest przyjął z jego rąk w nocy z 24 na 25 kwietnia, podczas wigilii paschalnej. Augustyn postanowił wówczas wrócić do rodzinnej Afryki. Podczas podróży zmarła w Ostii jego matka – św. Monika. Zatrzymał się więc w Rzymie na 8-10 miesięcy, gdzie poznawał bliżej życie monastyczne. Powróciwszy do Afryki, zamieszkał w rodzinnej Tagaście. Pragnąc prowadzić życie mnisze i szukając miejsca na założenie klasztoru, w 391 r. Augustyn przeniósł się do Hippony. Tam stary i schorowany biskup Waleriusz wyświęcił go na kapłana. Po ok. 4 latach (w 395 lub w 396 r.) został wyświęcony na pomocniczego biskupa tegoż miasta, a po śmierci Waleriusza (w 397 r.) już sam kierował diecezją. ?Twórczość. Augustyn pozostawił liczne pisma egzegetyczne, moralne i duszpasterskie. Do pierwszych należą m.in.: Nauka chrześcijańska – imponujące dzieło o zasadach wyjaśniania Biblii, wspaniała synteza nauki katolickiej; Dobro małżeństwa oraz O świętym dziewictwie – o małżeństwie, oraz dziewictwie Bogu poświęconym, które przewyższa małżeństwo; Początkowe nauczanie religii – podręcznik katechetyki i pedagogiki chrześcijańskiej; O wierze i uczynkach – o związkach między wiarą a uczynkami. Dzieło O Trójcy Świętej jest najważniejszym pismem dogmatycznym Augustyna. Przedstawia ono tajemnicę Trójcy Świętej, ukazując jej podstawy biblijne, a także relację – wzajemne powiązania – między Trzema Osobami Boskimi. Ukazuje „psychologicznie” Trójcę, badając sferę duchową człowieka stworzonego na obraz i podobieństwo Trójjedynego Boga oraz przedstawiając Ducha Świętego jako owoc miłości Ojca do

Syna i Syna do Ojca, a także owoc komunii, jaka odwiecznie zachodzi między tymi dwiema Osobami. Wreszcie dzieło O państwie Bożym jest szczytem twórczości Augustyna. Jest to utwór apologetyczny, dogmatyczny i filozoficzny. Autor zbija w nim zarzuty pogan i przedstawia naukę chrześcijańską o początkach, przebiegu i wiecznym przeznaczeniu dwóch państw opartych na dwóch miłościach – miłości egoistycznej i miłości Boga. Obie te miłości, te dwa państwa, obecnie są pomieszane. Zostaną jednak rozdzielone w wieczności, otrzymując albo karę (w przypadku państwa diabła), albo nagrodę (w przypadku państwa Bożego). Do tych dzieł należy dodać listy oraz mowy: na temat Ewangelii wg św. Jana i Pierwszego Listu św. Jana Apostoła, o psalmach, o treści biblijnej, liturgicznej i hagiograficznej. Źródło: <https://www.niedziela.pl/arttykul/155380/nd/Geniusz-w-habicie-mnicha>